akademia bajki kaszubskiej

Czyta: **Maciej Kosycarz**

Alojzy Nagel ***Niezabôtczi***

Jednémù knôpu, czej òn bél jesz malińczi, ùmarlë òbòje starszëch. Z pòczątkù szło jemù dosc kòdrowato. Przez dłudżi sztót żëcégò òn sã pieklił midzë cëzyma lëdzama, ale nadszedł sztërk, że i dlô niegò zaswiéca słuńce i czej jemù szło ju do lepszégò, tej òn czësto zabôcził ò swòjëch starszëch. Zdarza sã jednak, że rôz òn bél ze swòją biôłką na cerpiskù i tej òn szedł nawiedzëc grobë swòji nënczi i swòjégò tatka. Òba grobë bëłë baro zaniedbóné i na nich rosłë rozmajité zelëska, a midzë tim zelëskã na grobach rosłë drobné, mòdré kwiôtczi. Chłop nen spitôł sã swòji białczi, jak sã te kwiatë zwią.

– Jô nie wiém – rzekła białka. Za sztërk białka szturnã chłopa.

– Czół, në kwiatë gôdają.

A pò prôwdze, te kwiatë wcyg gôda:

– Nie zabôczta, nie zabôczta...

Chłop nëkôł chùtkò do kòpôcza i dôł grobë ùprawic i nie zabël ò nich do kùńca żëcégò. Kwiôtczi, chtërné mù przëbôcza ò grobach jegò starszëch, nazwôł niezabôtkama i tak òne sã zwią do dzysô dnia.